Loukoer ja Lamba-tal.

Tal, hakka wasto! ehk! — !
Ma hakkan wastó?
Mul polle ſõariisto antudki,
Mul antud waggadust, muud ühtegi. —
So waggadusſeſt ma ei wotta kuulda. —
Te, mis tahhad; ei ma woi keelda;
Ma moistan agga tasſaſt kannata,
Kui waggadusſeſt ſiin ei holita.

Tal, omma wagga kindla melega!
Sa rõmustad mind; ja ſiis ellama!
Kes nõdra wagga loma waewab teal,
Sel polle tõeſt mitte auja mehhe meel!
Nuud minne, wagga tal! ja waggaks allati.

Haige ja temma Õppetaja.

Üks waene hal mees olli wiimſes ſurma hãddas,
Ja maggas õlgede peal üksi tühjas maias;
Üht kirweſt agga nähti laua peal ta ſängi ees.
Oh, ütles temma Õppetaja, olle wahwa mees!
Nüüd ſaab ſo wangi-kodda pea lahti tehtud,
Kus olled waewa kül, ja wähhe rõmo näinud.
Ei, kostis wanna mees, ſuurt waewa ma ei polle näind,
Mo käsſi on, ni paljo kui ma teau, hästi käind;
Eeſt tühjad murred polle minno ſüddant pinand,
Ja kaddedusſeſt minna ühtegi ei teand.
Mo kirwes on mul ikka ſaatnud leiba-pallokeſt,